

Gazeta Politechniki

(38)

luty 1997

Pismo pracowników i studentów Politechniki Rzeszowskiej

Rozważania nad dobrymi obyczajami – s. 2

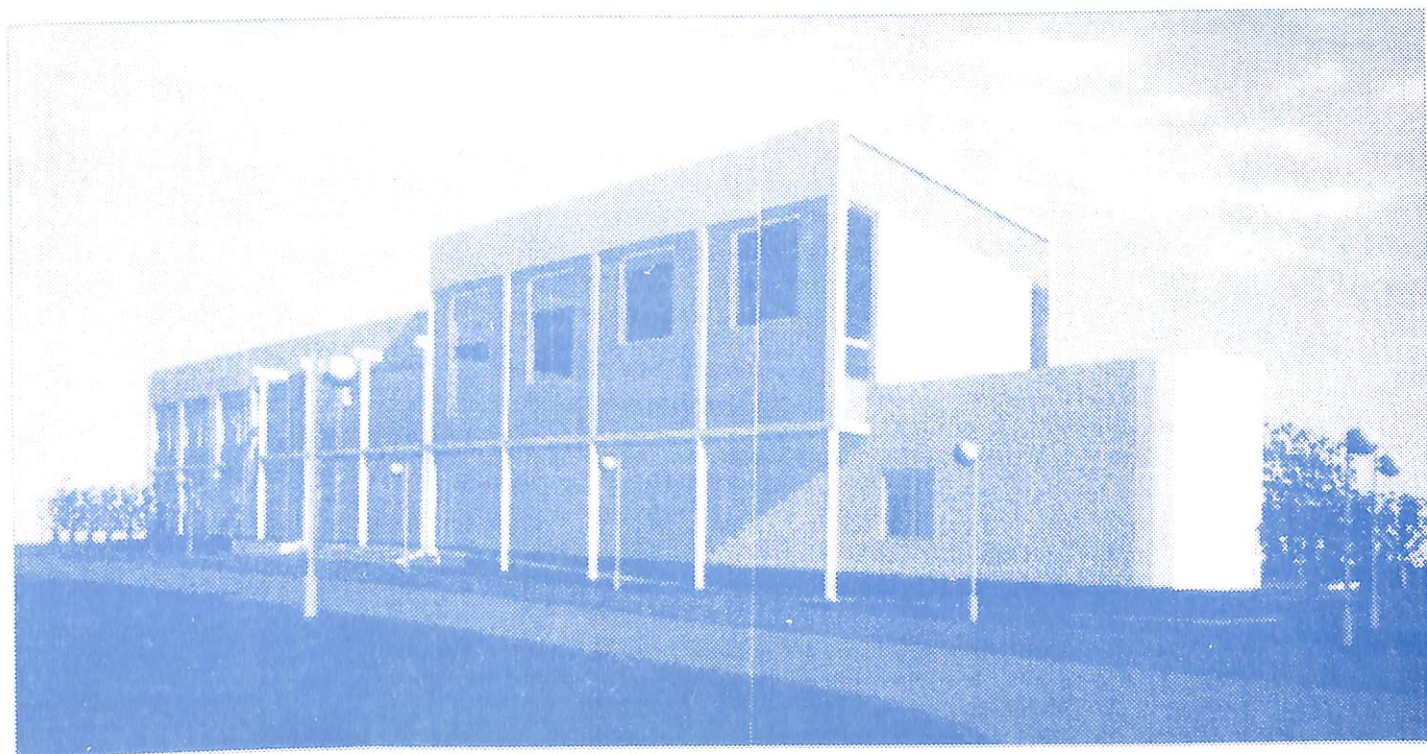
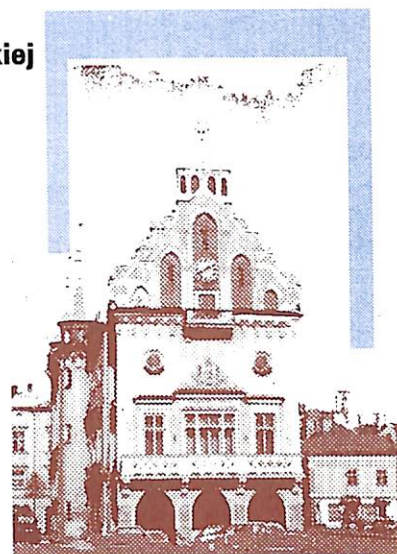
Nowy Program Unii Europejskiej – s. 3

*Uchwały i stanowiska
Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego* – s. 5

*Laureaci Nagrody
Miasta Rzeszowa za rok 1996* – s. 9

Rzecz o otrzęsinach beanów – s. 11

Rodzinne kolędowanie – s. 12

Do kogo ta mowa?

Między postawieniem czajnika na ogień a chwilą, kiedy rozlegnie się jego przeraźliwy gwizd, mijają minuty. Tę właśnie chwilę upatrzyłem sobie jako czas, który moglibyśmy wspólnie przeznaczyć na drażnienie tematu zasygnalizowanego w numerze 6-7/96 *Gazety Politechniki* - tematu **Kindersztuby**. Pierwsza myśl, jaka nasunęła mi się w chwili, kiedy powziąłem decyzję o ponownym podniesieniu tej idei, było pytanie: Od czego zacząć?

Arbitralne uszeregowanie form towarzyskich według ich ważności jest posunięciem ryzykownym i niepotrzebnym. Najlepiej przekonuje o tym samo życie, stwarzając niezliczone okazje, dowolnie upraszczając i komplikując sytuacje.

Postaram się jedynie ująć zagadnienia w pewne uzupełniające się wzajemnie bloki, które ułatwią nam omawianie. Proponuję więc następującą listę:

- * sztuka rozmawiania;
- * kultura osobista;
- * sztuka ubierania się;
- * kultura przy stole;
- * sztuka bycia między ludźmi;
- * kultura korespondencji;
- * i inne, które przyniesie życie.

Przypadkowa jest kolejność, w jakiej zostały zapisane, ale sposób nazwania przedmiotów dyskusji bynajmniej przypadkowy nie jest. Specjalnie użyłem słów: *kultura i sztuka*, by podkreślić charakter spraw.

Można przejść przez życie, nie oglądając się na nic i nikogo. Można zostawić za sobą obraz spustoszenia i uczucie niechęci. Wszystko zależy od człowieka. Żyjemy wszak w czasach, kiedy słowo swoboda pojawia się na ustach wszystkich. Odmieniana przez przypadki, ozdabiana przeróżnymi przymiotnikami, wypełnia bez reszty nasze umysły. Dbając o to, żeby mieć jej dla siebie jak najwięcej, zapominamy często o zjawisku korelacji, jakie występuje pomiędzy możliwościami postępowania przyporządkowanymi osobno każdemu z nas. Nie można odczuć własnej wolności, nie odnosząc jej do wolności właściwej innym ludziom. A to, w jaki sposób się ją do tych *innych ludzi* odnosi, pozwoliłem sobie określić tymi słowami: *kultura i sztuka*.

Postaram się pokrótce przybliżyć, o czym chciałbym pisać, odnosząc się do poszczególnych haseł z przedstawionej wcześniej listy.

W dziedzinie *sztuki rozmawiania* chciałbym zatrzymać się przez chwilę nad sposobami prowadzenia rozmów w zależności od sytuacji, w której akurat jesteśmy. Myślę tu o takich, często nie zauważanych przez nas samych szczegółach, jak sposób patrzenia na rozmówcę, zwracanie się do niego, mimika, odruchy itp. Ten temat wydaje mi się szczególnie aktualny, albowiem wielu absolwentów stanie w sytuacji poszukiwania pracy i co się z tym wiąże, z koniecznością przeprowadzenia tych, jakże ważnych dla ich przyszłości, rozmów z potencjalnymi pracodawcami.

W dziedzinie *kultury osobistej* chciałbym zatrzymać się przez chwilę nad potrzebą dbania o to, jak jesteśmy postrzegani przez tych, wśród których upływa nasze życie. To brzmi trochę jak wyświechtany banał od kołyski powtarzany nad uchem. Słyszysz się go tak długo i tak często, że po jakimś czasie udaje się uodpornić organizm na takie gadanie. I wtedy dopiero okazuje się, że wszystko to prawda, że to rzeczywiście ważne i potrzebne.

Biorąc do ręki którykolwiek z kolorowych magazynów, na pewno natknijemy się na sprawy dotyczące stroju. Ozdobione doskonałymi zdjęciami ślicznych modelek stanowią swoisty magnes przyciągający uwagę czytelników. Jeśli jednak odnieść prasowe propozycje do życia, to okaże się, że rzadko te stroje nadają się do tego, żeby je po prostu włożyć i wyjść na ulicę. Gazety piszą o modzie, a ta jest raczej dziedziną artystycznego wyrazu niż przepisem na codzienność. Moim celem jest przekazanie pewnych wzorców, sugestii, kanonów, które w konkretnych okolicznościach zostały sprawdzone i uznane za dobre.

Patrząc na to, jak ktoś radzi sobie przy stole, można wiele powiedzieć o nim samym. To jakże ważne, wielokrotnie w ciągu dnia powtarzane czynności traktujemy często jak coś, co trzeba zrobić, żeby można było zająć się czymś innym, ważniejszym. Nie zdajemy sobie nawet sprawy z

tego, że większość naszych posiłków spożywamy w towarzystwie innych ludzi. Oni patrząc na sposób, w jaki jemy, wyrabiają sobie opinię o tym, jak pracujemy, jak odpoczywamy, w jakich obracamy się środowiskach. Niewielkim wysiłkiem, pracując nad sobą, możemy wiele poprawić i naprawdę wiele zyskać.

Pod hasłem *sztuka bycia między ludźmi* ukrytą chęć poruszenia spraw dotyczących naszych codziennych, najzwyczajniejszych problemów. Myślę o tym, jak się do siebie nawzajem zwracamy, jak zachowujemy się względem siebie, jak zachowujemy się patrząc na siebie, jak się do siebie patrzymy. To prawdziwy temat - rzeka, który kilkakrotnie powróci, jak sądzę, na łamy naszej rubryki choćby po to, żeby poruszyć jakiś inny gorący temat, odnieść się do niego, skomentować.

Pisząc *kultura korespondencji*, miałem na myśli nie tylko tę związaną z pisaniami mniej lub bardziej oficjalnych listów. To także, ale przede wszystkim zależy mi na poruszeniu tematu dobrego obyczaju przy korzystaniu ze środków komunikacji międzyludzkiej w ogóle. Takie media, jak telefon, telex, fax, poczta elektroniczna i inne stwarzają korzystającym z nich nie tylko wspaniałe możliwości, ale również stawiają wymagania, którym trzeba sprostać.

Ktoś czytający ten artykuł mógłby odnieść wrażenie, że uważam się za wszytkowiedzącego i przywłaszczam sobie autorytet, na który być może nie zasłużyłem. Tak nie jest. Zdaję sobie sprawę z tego, że wielu rzeczy jeszcze nie wiem, wielu nie jestem pewien, ale to nie powinno stanowić przeszkody, aby ten temat poruszać. Chciałbym w ten sposób stworzyć płaszczyznę wymiany informacji, poglądów, okazję do polemiki. Mam nadzieję sam wiele się nauczyć dzięki temu, a jeśli przy okazji uda mi się pokazać komuś, jak mogłoby być lepiej ... ?

Poziom wiedzy w dziedzinie obycia towarzyskiego wśród absolwentów kończących studia daleki jest od ideału.

Najwyższa pora zauważyć potrzebę i poszukać sposobu jej zaspokojenia.

Stanisław Rysz

Z obrad Senatu

Trzecie w obecnej kadencji posiedzenie Senatu PRz odbyło się dnia 16 stycznia 1997 r.

Senat:

- rozpatrzył wniosek dziekana Wydziału Chemicznego dr hab. inż. Mieczysława Kucharskiego, prof. PRz o mianowanie dr hab. inż. Barbary Dębskiej na stanowisko profesora nadzwyczajnego na czas określony,
 - wysłuchał sprawozdania prorektora ds. nauczania dr hab. inż. Jana Kalembkiewicza, prof. PRz z przebiegu pracy dydaktycznej w roku akademickim 1995/96 oraz z wyników nauczania w semestrze letnim roku akademickiego 1995/96,
 - powołał Uczelnianą Komisję Rekrutacyjną do przeprowadzenia rekrutacji na I rok studiów w roku akademickim 1997/98 na składzie:
 - prof. dr hab. inż. Stanisław Kuś - przewodniczący,
 - dr hab. inż. Jan Kalembkiewicz, prof. PRz - wiceprzewodniczący,
 - dr hab. inż. Jerzy Potencki, prof. PRz - sekretarz,
- członkowie:
- dr hab. Józef Banaś, prof. PRz,
 - dr hab. inż. Kazimierz Buczek, prof. PRz,
 - dr hab. inż. Władysław Filar, prof. PRz,
 - dr hab. inż. Mieczysław Kucharski, prof. PRz,

- dr hab. inż. Tadeusz Markowski, prof. PRz,
 - prof. zw. dr hab. inż. Zbyszko Stojek,
- dokonał wyboru przewodniczących senackich komisji, którymi zostali:
- prof. zw. dr inż. Kazimierz E. Ocoś - Komisja ds. Nauki,
 - dr hab. Antoni Pardała, prof. PRz - Komisja ds. Nauczania,
 - dr hab. inż. Włodzimierz Kalita, prof. PRz - Komisja ds. Finansów i Mienia Uczelni,
 - dr hab. inż. Andrzej Sobkowiak, prof. PRz - Komisja ds. Współpracy z Zagranicą,
 - prof. dr hab. inż. Henryk Kopecki - Komisja ds. Historii i Tradycji.

Jednocześnie do składu tejże Komisji w drodze wyboru został dokooptowany dr Grzegorz Ostasz z WZiM.

Ponadto Senat podjął uchwałę w sprawie ustalenia stypendium w 1997 r. dla studentów odbywających staż asystencki do wysokości 70% obowiązującego najniższego wynagrodzenia zasadniczego asystenta oraz wysłuchał informacji dotyczącej sytuacji socjalnej studentów.

Na stronie 7 drukujemy „Sprawozdanie z przebiegu pracy dydaktycznej w Politechnice Rzeszowskiej w 1996 roku”.

Marta Olejnik

Nowy Program Unii Europejskiej LEONARDO DA VINCI

W dniach 5-6 listopada 1996 r. odbyła się w Warszawie II Konferencja Programu Leonardo da Vinci pt. „Współpraca między uczelniami i przedsiębiorstwami: przygotowanie zawodowe i transfer technologii”. Konferencję zorganizowało Biuro Koordynacji Kształcenia Kadr - Fundusz Współpracy.

Celem konferencji było zapoznanie potencjalnych polskich uczestników nowego Programu Unii Europejskiej z możliwościami udziału w Programie, przedstawienie struktury organizacyjnej Programu oraz praktycznych wskazówek dotyczących przygotowywania projektów.

W pierwszym dniu konferencji uczestnicy mogli wysłuchać referatów instruktażowych z zakresu zarządzania projektami autorstwa Mikka Nupponena (Finnish Leonardo da Vinci Centre, National Board of Education - Finlandia), Fabienne'a Beaumelou (Agence Leonardo da Vinci Education c/o R.A.C.I.N.E - Paryż - Francja), Mariny Steinmann (Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD), Bonn - Niemcy) oraz wystąpienia promotora, Petera Jonesa (Welsh Development Agency - Wielka Brytania).

- Jean Nichol (Department of Education and Employment - Wielka Brytania) „Wyższa uczelnia i jej otoczenie - formy współpracy w zakresie przygotowania zawodowego i transferu technologii; doświadczenia europejskie - założenia i praktyka”,
- Anne Louise Friedrichsen (DG XXII): „Program Leonardo - założenia, problematyka, korzyści z uczestnictwa, oczekiwane rezultaty - wymiar europejski i narodowy”,

- dr Tadeusz Kozek - (dyrektor BKKK) „Struktura organizacyjna Programu, działy i formy realizacji projektów, poziomy oceny projektów, priorytety europejskie i krajowe; Krajowe Biuro Programu i jego rola w procesie przygotowywania aplikacji”

W drugim zaś dniu konferencji uczestnicy mogli wysłuchać referatów instruktażowych z zakresu zarządzania projektami autorstwa Mikka Nupponena (Finnish Leonardo da Vinci Centre, National Board of Education - Finlandia), Fabienne'a Beaumelou (Agence Leonardo da Vinci Education c/o R.A.C.I.N.E - Paryż - Francja), Mariny Steinmann (Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD), Bonn - Niemcy) oraz wystąpienia promotora, Petera Jonesa (Welsh Development Agency - Wielka Brytania).

Cele Programu

LEONARDO DA VINCI - Program Unii Europejskiej został utworzony w celu doskonalenia jakości systemów kształcenia oraz doskonalenia i szkolenia zawodowego w Europie. Opiera się na współpracy międzynarodowej, wymianie doświadczeń i upowszechnianiu sprawdzonych rozwiązań. Głównym hasłem Programu jest *uczenie się przez całe*

życie, czyli edukacja ustawiczna, a oczekiwany rezultat - to stworzenie europejskiego laboratorium innowacji w dziedzinie przygotowania zawodowego.

Realizacja Programu jest przewidziana na lata 1995-1999, a jego ogólny budżet wynosi 620 mln ECU.

Program LEONARDO DA VINCI obejmuje wszystkie aspekty przygotowania zawodowego, m.in. poradnictwo zawodowe, wchodzenie na rynek pracy, doskonalenie zawodowe, edukację ustawiczną, współpracę między uczelniami i przedsiębiorstwami, kształcenie otwarte, kształcenie na odległość, szkolenie i praktykę zawodową.

Program LEONARDO DA VINCI jest pierwszą od wejścia w życie Traktatu z Maastricht (art. 127) demonstracją woli Wspólnot Europejskich prowadzenia spójnej i globalnej polityki kształcenia oraz doskonalenia zawodowego. Stanowi kontynuację wcześniej podjętych działań Wspólnot w ramach m.in. takich programów, jak: PETRA (kształcenie początkowe), FORCE (kształcenie ustawiczne), COMETT (współpraca wyższych uczelni z przedsiębiorstwami), EUROTECHNET (promocja kwalifikacji związanych z innowacjami technologicznymi) oraz sieci IRIS.

Uczestnicy Programu

Program jest otwarty dla krajów należących do Unii Europejskiej, a także Islandii, Liechtensteinu i Norwegii. Od 1997 roku przewiduje się uczestnictwo w Programie krajów Europy Wschodniej i Środkowej oraz Cypru i Malty; wcześniej kraje te mogą brać udział w międzynarodowych projektach realizowanych w ramach Programu, bez możliwości jednakże korzystania z funduszy tego Programu.

Uczestnikami Programu na szczeblu krajowym mogą być:

- placówki oświatowe zajmujące się przygotowaniem zawodowym: wyższe uczelnie, kolegia, średnie szkoły zawodowe i policealne, kuratoria oraz inne instytucje edukacyjne;
- przedsiębiorstwa sektora publicznego i prywatnego (szczególnie zachęca się do udziału małe i średnie firmy);
- partnerzy społeczni, stowarzyszenia, fundacje itp.;
- przedstawiciele administracji publicznej;
- instytuty i ośrodki badawcze;
- osoby prywatne (w Programie wymiany tylko na podstawie skierowania poprzez określoną organizację).

Struktura Programu

Program składa się z czterech sekcji (działów), wyróżnionych ze względu na treść projektów - założone cele i przewidywane wyniki realizacji:

1. rozwój i doskonalenie krajowych systemów kształcenia oraz szkolenia zawodowego,
2. doskonalenie form przygotowania zawodowego obejmujących instytucje, studentów i pracowników, z uwzględnieniem współpracy między uczelniami i przedsiębiorstwami,
3. rozwój umiejętności językowych, upowszechnianie wiedzy i innowacji w dziedzinie kształcenia i doskonalenia zawodowego,
4. wspieranie procesu zarządzania Programem (finansowanie Krajowych Biur Programu, tworzenie „sieci” itp.).

Typy projektów

Realizowane są projekty trojkiego rodzaju:

1. Projekty pilotażowe, prowadzące do rozwoju systemów szkolenia i przygotowania zawodowego, m.in. poprzez tworzenie wspólnych modułów szkoleniowych, antycypowanie potrzeb edukacyjnych i szkoleniowych, adaptację wartości programów i metod kształcenia,

a także poprzez „szkolenie realizatorów szkolenia” oraz naukę języków obcych. Czas realizacji projektu: 1-3 lat; ogólny koszt projektu: 100 000 ECU rocznie; maksymalna dotacja: do 75% ogólnego kosztu projektu (realnie 30-35%).

2. Międzynarodowa wymiana i staże umożliwiające różnym grupom - wchodzącym na rynek pracy, studentom wyższych uczelni, instruktorom, decyzyjnym, osobom odpowiedzialnym za politykę szkoleniową przedsiębiorstwa - praktykę i naukę w innych krajach, doskonalenie posiadanych kwalifikacji. Czas realizacji projektu: 2-12 miesięcy; dotacja: do 5000 ECU na osobę w zależności od czasu realizacji projektu.

3. Badania, analizy, informacja, mające wzbogacać wiedzę na temat kształcenia i szkolenia zawodowego, umożliwiać podejmowanie decyzji, trafniejsze antycypowanie potrzeb związanych z charakterem kwalifikacji, ich jakością itp. Czas realizacji projektu: 2 lata; ogólny koszt projektu: do 250 000 ECU; maksymalna dotacja: 50-100% ogólnego kosztu projektu (realnie 5-75%).

Kryteria formalne

Propozycje projektów są przedstawiane w odpowiedzi na konkurs projektów i muszą spełniać następujące kryteria:

1. Propozycję projektu przedstawia podmiot prawny z kraju uczestniczącego, a nie osoba fizyczna.
2. Propozycję projektu przedstawia promotor w imieniu konkretnie określonych partnerów międzynarodowych, przynajmniej z trzech krajów, którzy autoryzują swój udział pisemnym oświadczeniem (z wyjątkiem projektów z działu międzynarodowych staży i doskonalenia umiejętności językowych, w których jest możliwy udział partnerów z dwóch krajów).
3. Propozycje muszą dotyczyć jednego celu w jednym dziale Programu.
4. Propozycja musi zawierać określony główny cel z listy 19 celów Programu (Common Framework of Objectives).
5. Propozycje muszą być przedstawione zgodnie z wymaganiami zawartymi w formularzach aplikacyjnych.

Krajowe Biuro Programu

Krajowe Biuro Programu LEONARDO DA VINCI powstaje w ramach Biura Koordynacji Kształcenia Kadr - Fundusz Współpracy. W 1996 roku Biuro realizowało przedsięwzięcia związane z przygotowaniem Polski do pełnego uczestnic-

stwa w Programie od 1997 r. Pracami Krajowego Biura Programu kieruje dr **Tadeusz Kozek**, dyrektor Biura Koordynacji Kształcenia Kadr - Fundusz Współpracy (E-mail: tadeuszk@cofund.org.pl).

Adres Biura:

Biuro Koordynacji Kształcenia Kadr - Fundusz Współpracy
ul. Koszykowa 79,
02-008 Warszawa, 61,
tel. (0-22) 625 28 61,
fax (0-22) 625 29 36
internet: http://www.cofund.org.pl
e-mail: bkkk@cofund.org.pl

Dodatkowe informacje o Programie LEONARDO DA VINCI są dostępne również w Dziale Współpracy z Zagranicą Politechniki Rzeszowskiej.

Konkurs projektów w 1997 roku

Politechnika Rzeszowska otrzymała z Krajowego Biura Programu LEONARDO DA VINCI materiały związane z ogłoszonym przez Komisję Unii Europejskiej konkursem projektów na 1997 r. Dokumenty dotyczące konkursu projektów na 1997 r. nie przesądzają o charakterze uczestnictwa krajów Europy Środkowej i Wschodniej w tym konkursie. Wynika to stąd, że w żadnym z tych krajów nie zostały zakończone negocjacje i nie podjęto stosownych decyzji o pełnym uczestnictwie w Programie, a także ze zróżnicowania w zaawansowaniu negocjacji z poszczególnymi krajami.

Sprawa uczestnictwa Polski w Programie jest ujęta w otrzymanych dokumentach szczególnie nieprecyzyjnie. Wynika to z opóźnienia ratyfikacji przez nasz kraj Protokołu Dodatkowego do Umowy o Stowarzyszeniu. Protokół ten stanowi formalną podstawę uczestnictwa Polski w programach edukacyjnych Unii Europejskiej i bez jego ratyfikacji nie może być wszczęta procedura zmierzająca do przygotowania decyzji Komitetu Stowarzyszenia umożliwiającej udział Polski w Programie. Tak więc aczkolwiek wspomniane dokumenty, a w szczególności "Ogłoszenie Komisji Europejskiej dotyczące konkursu projektów na 1997 rok" nie wykluczają pełnego uczestnictwa naszego kraju w Programie LEONARDO DA VINCI w bieżącym roku, to jednak w praktyce możliwość taka jest niezwykle mało prawdopodobna.

W związku z zaistniałą sytuacją Krajowe Biuro Programu (KBP) ocenia, że:

1. Możliwość uczestnictwa polskich organizacji w Programie w roku bieżącym w charakterze promotorów jest w praktyce wykluczona (KBP nie przewiduje ogłoszenia krajowego konkursu projektów zgodnie z procedurą I; wyjątkiem mogą tu być projekty wymiany i staży w dziale I, dla których istnieje możliwość rozpisania konkursu w drugim terminie, KBP nie zaleca też polskim organizacjom podejmowania się roli promotora w projektach zgłaszanych zgodnie z procedurą II).

2. Możliwe jest uczestnictwo polskich organizacji w charakterze partnerów projektów; należy w tym przypadku rozpatrywać dwa ewentualne warianty rozwoju sytuacji:

a) pełne uczestnictwo - będzie możliwe jedynie w przypadku zamknięcia procedury dotyczącej przystąpienia Polski do Programu przed ostateczną selekcją projektów,

b) uczestnictwo w charakterze partnerów stowarzyszonych (associated

partners) - jest to forma wykluczająca finansowanie uczestnictwa tego typu partnera z funduszy Programu, będąca przedłużeniem zasady "milczącego partnerstwa" obowiązującej w 1996 r. (będzie to jedyna forma uczestnictwa polskich instytucji w Programie w przypadku, gdy nie zostaną dopełnione warunki formalne dotyczące pełnego przystąpienia Polski do Programu; KBP podejmie starania, by uczestnictwo polskich partnerów w projektach było wspierane w takim przypadku z innych funduszy, np. programu Phare).

3. Przy zgłaszaniu projektów z udziałem partnerów polskich należy przestrzegać zalecenia Komisji mówiącego, że partnerzy z krajów Europy Środkowej i Wschodniej powinni być brani pod uwagę jako dodatkowi w stosunku do minimalnej liczby partnerów mających pełne prawa uczestnictwa; zapobiegnie to ewentualnemu odrzuceniu danego projektu, gdyby projekt ten nie miał minimalnej wymaganej liczby pełnoprawnych

partnerów (gdy partner z Europy Środkowej czy Wschodniej nie będzie miał takiego statusu w trakcie zamykania procedury selekcji projektów).

Uwagi końcowe

- W razie szerszego zainteresowania Programem będzie pożądane powołanie uczelnianego koordynatora przygotowania projektów, ponieważ wymagania formalne w stosunku do dokumentacji projektu składanego na konkurs są bardzo duże.
- Dotychczasowa aktywność Politechniki Rzeszowskiej w programach międzynarodowych jest nikła w porównaniu z innymi polskimi uczelniami o zbliżonym profilu i wielkości, dlatego nowy Program Unii Europejskiej należy traktować jako szansę szerszego włączenia się we współpracę międzynarodową.

Jerzy Bajorek

Informacja o ukonstytuowaniu się Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego VI kadencji na lata 1996-1999

Na I posiedzeniu plenarnym w dniu 5 grudnia 1996 r. ukonstytuowała się w drodze wyborów Rada Główna VI kadencji.

Prezydium Rady Głównej

przewodniczący
- prof. Andrzej Pelczar (UJ)

wiceprzewodniczący

- prof. Andrzej Gomuliński (PW)
- dr Anna Jankowska (PW)
- prof. Andrzej Morawiecki (UWr.)
- prof. Edmund Wittbrodt (PGd.)

członkowie

prof. Andrzej Dubas (AR Poznań), prof. Bogdan Fechner (UAM Poznań), prof. Andrzej Hałas (PW), prof. Bruno Szczygieł (AM Warszawa), prof. Teresa Wolańska (AWF Warszawa), prof. Janusz Zathay (AMuz. Kraków), stud. Dariusz Szostek (UŚI.)

UCHWAŁY i STANOWISKA Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego na posiedzeniu dnia 28.11.1996 r. wprowadziła nowe uchwały zmieniające niektóre dotychczasowe zapisy (uchwała nr 342/96) i w sprawie nadawania tytułu zawodowego "inżynier" (którą podajemy w całości) oraz stanowiska:

- w sprawie wyodrębnienia w planie finansowym PERON środków na dofinansowanie kształcenia osób niepełnosprawnych (Stanowisko nr 46/96),
- w sprawie projektu ustawy budżetowej na 1997 r. w zakresie dotyczącym szkolnictwa wyższego (Stanowisko nr 48/96),
- w sprawie prac legislacyjnych dotyczących szkolnictwa wyższego i nauki (Stanowisko nr 1/97).

Przewodniczący Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego przedstawił obwieszczenie - na podstawie § 3 uchwały nr 343/96 - dotyczące "jednolitego tekstu wykazu nazw kierunków studiów". Obowiązujące nazwy kierunków studiów istniejących w naszej uczelni to: budownictwo, elektrotechnika, informatyka, inżynieria materiałowa, inżynieria sanitarna, mechanika i budowa maszyn, technologia chemiczna, zarządzanie i marketing.

Jan Sieniawski

Uchwała nr 356/96 Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 listopada 1996 r.

w sprawie nadawania tytułu zawodowego „inżynier”

Na podstawie art. 42 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (DzU nr 65, poz. 385 z późniejszymi zmianami) w związku z zarządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 kwietnia 1992 r. w sprawie określenia rodzajów dyplomów i tytułów zawodowych oraz wzoru dyplomu wydawanego przez uczelnie (MP

nr 12, poz. 85) Rada Główna uchwała, co następuje:

§1

Tytuły zawodowe „inżynier” i „magister inżynier” są nadawane absolwentom wyższych studiów zawodowych bądź magisterskich, którzy w wyniku ukończenia tych studiów zdobyli umiejętność projektowania i znajomość metod wytwarzania produktów, przedmiotów bądź obiektów charakteryzujących się cechami użytkowymi. a w przypadku obiektów o wysokim stopniu złożoności, takich np. jak sieć dróg publicznych, kopalnia, elektrownia czy huta - wiedzę niezbędną do eksploatacji obiektu bądź do organizacji procesu produkcyjnego.

§2

Tytuły zawodowe „inżynier” i „magister inżynier” są związane nieodłącznie z technicznymi bądź rolniczymi kierunkami studiów. Nadawanie tych tytułów absolwentom innych kierunków studiów, w tym również kierunków ekonomicznych jest uzasadnione jedynie wówczas, gdy przedmioty techniczne bądź rolnicze stanowią nie mniej niż 50% ogółu obciążeń dydaktycznych przewidzianych programami takich kierunków studiów.

§3

Przekazuje się niniejszą uchwałę Ministrowi Edukacji Narodowej.

Przewodniczący Rady Głównej
Jerzy Osowski

Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych

Poniżej zamieszczamy uchwałę i stanowiska, jakie przyjęła Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych na posiedzeniu w dniach 19 października 1996 r. (Olsztyn) i 17-18 stycznia 1997 r. (Kraków).

Ponadto Konferencja na posiedzeniu w Krakowie poświęconym sytuacji finansowej szkolnictwa wyższego przyjęła stanowiska w następujących sprawach:

1. opracowanego przez MEN, a długo już oczekiwanego dokumentu pt. "Założenia długofalowej polityki edukacyjnej państwa ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju kształcenia na poziomie wyższym";
2. braku wizji wzrostu finansowania szkolnictwa wyższego i nauki ujawnionego w projekcie budżetu państwa na 1997 r., a w szczególności stwierdzono, że:
 - przewidywana regulacja uposażeń w 1997 r. zahamowuje, odebrany pozytywnie przez środowisko, wzrost płac nauczycieli akademickich w 1996 r.;
 - zapowiadane środki na finansowanie inwestycji szkół wyższych, przede wszystkim kubaturowych, są w projekcie niezwykle małe;
 - Wyższe Uczelnie Techniczne, racjonalizując swoje działania, prawie wykorzystują możliwości pozyskiwania środków pozabudżetowych.

Marta Olejnik

Stanowisko Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych

Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych na posiedzeniu w dniu 19 października 1996 r. w Olsztynie postanowiła jednomyślnie:

- Wyrazić zaniepokojenie przewidywanym poziomem dotacji budżetowej dla szkół wyższych w 1997 r., nie w pełni uwzględniającym skutki podwyżki uposażeń, zwłaszcza nauczycieli akademickich, które miały miejsce 1 lipca 1996 r. Planowany poziom dotacji na 1997 r. pogorszy stan finansowania uczelni wyższych.
- Wystąpić do Rządu i Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o utrzymanie w 1997 r. i w latach następnych 50% kosztów uzysku w odniesieniu do działalności twórczej. Dotyczyć to powinno w szczególności tej części uposażeń pracowników szkół wyższych, która ma charakter twórczy.
- Wspierać rozwój uczelni wyższych, w tym niepaństwowych. Jednocześnie rektorzy uważają za niedopuszczalne łączenie funkcji kierowniczych przez pracowników uczelni państwowych i niepaństwowych. Wybór pełnionej funkcji powinien być pozostawiony do decyzji zainteresowanych pracowników zaangażowanych w różnych systemach szkół wyższych.

Uważamy także za konieczne określenie minimalnej liczby samodzielnych pracowników naukowych zatrudnionych na pier-

wszym etapie przy powoływaniu nowych kierunków studiów na poziomie zawodowym (inżynierskich, licencjanckich).

Uchwała Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych dotycząca odpłatności za studia

Rezolucja Sejmu RP z dnia 13.10.1995 r. dotycząca szkolnictwa wyższego, przyjęta przyznająca większość głosów, zawiera deklarację o pożądanej wysokości nakładów na szkolnictwo wyższe na poziomie 2,0% PKB w 1977 r. Projekt budżetu państwa rozpatrywany aktualnie przez parlament przewiduje finansowanie szkolnictwa wyższego w 1997 r. na poziomie 0,86% PKB. Nic nie wskazuje na to, aby nakłady budżetowe państwa, które muszą pozostawać głównym źródłem finansowania publicznych szkół wyższych, mogły zapewnić osiągnięcie poziomu uznanego przez Sejm RP za wymagany z punktu widzenia polskiej racji stanu.

W tej sytuacji przyjęcie w Konstytucji RP zapisów, które uczynią bezprzedmiotowymi prace prowadzone nad nowymi rozwiązaniami systemowymi zmierzającymi do zwiększenia udziału szkolnictwa wyższego w PKB w wyniku nakładów pochodzących także z opłat za studia dzienne, wprowadziłyby trwałą barierę rozwojową w szkolnictwie wyższym. W szczególności zapis o „częściowej odpłatności za świadczenia publicznych

szkół wyższych” uważamy za niejednoznaczny i niewłaściwy. Ustawa zasadnicza powinna formułować obowiązek państwa zapewnienia dostępności studiów oraz równych szans w systemie edukacyjnym.

Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych po zapoznaniu się ze stanowiskiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z dnia 16.01.1997 r. oraz uchwałą Senatu Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 15.01.1997 r. udziela swego poparcia opinii o postulatami zawartym w tych dokumentach, oczekując, że parlament RP w dalszych pracach nad Konstytucją RP wprowadzi stosowne poprawki.

Stanowisko Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych

w sprawie ustalenia wysokości wynagrodzenia w związku z zastosowaniem normy 50% kosztów uzyskania przychodów z tytułu korzystania z prawa autorskiego przez pracowników wyższych uczelni

Rektorzy Polskich Uczelni Technicznych zwracają się z apelem do Ministra Edukacji Narodowej o przedstawienie szkołom wyższymi wykładni, jakie elementy działalności pracownika wyższej uczelni mogą być zaliczane do działalności twórczej.

Przewodniczący Konferencji Rektorów
Polskich Uczelni Technicznych
prof. dr hab. Mirosław Handke

KONFERENCJA Połączenia nierozłączne w montażu wyrobów

Katedra Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji Wydziału Budowy Maszyn i Lotnictwa Politechniki Rzeszowskiej we współpracy z Ośrodkiem Badawczo-Rozwojowym Podstaw Technologii i Konstrukcji Maszyn „TEKOMA - Warszawa” oraz Zakładem Technologii Maszyn Wydziału Inżynierii Produkcji Politechniki Warszawskiej zorganizowała w dniach 4-6.12.1996 r. Międzynarodową Konferencję Naukowo-Techniczną pt. "Połączenia nierozłączne w montażu wyrobów". Konferencja została przygotowana przez Komitet Organizacyjny w składzie: prof. dr hab. inż. Jerzy Łunarski, prof. dr hab. inż. Wiktor Szabajkiewicz, dr hab. inż. Mieczysław Korzyński, prof. PRz, mgr inż. Włodzimierz Rubiński i mgr inż. Małgorzata Baranowska.

Na konferencji przedstawiono 45 referatów, z których 21 opublikowano w kwartalniku naukowo-technicznym *Technologia i*

Automatyzacja Montażu nr 4/96, a pozostałe zostaną opublikowane w materiałach pokonferencyjnych.

Na konferencji zaprezentowano 7 referatów z ośrodków naukowych Rosji, 12 z Ukrainy, 4 ze Słowacji, 1 z Białorusi i pozostałe z Polski.

Z Politechniki Rzeszowskiej przedstawiono następujące referaty: J. Łunarski, A. Żurawski: "Półautomatyczny montaż drabin kablowych z zastosowaniem nitowania radialnego", W. Lubimow: "Kryterium porównawcze chropowatości kojarzonych powierzchni połączeń nierozłącznych", W. Szabajkiewicz: "Konstrukcyjne moduły elastycznego montażu połączeń nierozłącznych", J. Łunarski, A. Żurawski: "Zalety zastosowania napędu kolanowego w układzie naciskowym nitownic radialnych", W. Szabajkiewicz, O. Soroczak: "Urządzenia do przygotowania powierzchni połączeń klejowych elementów

niemetalowych", J. Łunarski, B. Łagodźka: "Zastosowania nitowania radialnego w przemyśle meblowym", W. Szabajkiewicz, O. Soroczak: "Precyzyjna polerka docierarka do obróbki montażowych połączeń elementów".

W dyskusjach, oprócz problemów merytorycznych, związanych z tematyką konferencji, podkreślono ważność badań i wdrożeń nowych technik montażowych w przemyśle lotniczym oraz konieczność działań integracyjnych krajów Europy Środkowej i Wschodniej w zakresie opracowywania, wytwarzania i zbytu wyrobów przemysłu lotniczego. Z taką myślą Instytut Naukowo-Badawczy Technologii Lotniczych w Kijowie organizuje w maju 1997 r. Forum Krajów Wschodnioeuropejskich poświęcone problemom organizacji produkcji, remontów i utylizacji techniki lotniczej. Do udziału w pracach Komitetu Organizacyjnego zaproszono autora.

Jerzy Łunarski

Personalia

Profesury uczelniane

JM Rektor Politechniki Rzeszowskiej mianował na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Rzeszowskiej:

- prof. dr. hab. inż. Zenona Gotrę od 1 grudnia 1996 r. na okres 5 lat w Zakładzie Układów Elektronicznych Wydziału Elektrycznego
- prof. dr. hab. inż. Georgija Łuckiego od 1 grudnia 1996 r. na okres 5 lat w Zakładzie Systemów Cyfrowych Wydziału Elektrycznego
- prof. dr. hab. inż. Bohdana Stadnyka od 1 grudnia 1996 r. na okres 5 lat w Zakładzie Metrologii i Systemów Pomiarowych Wydziału Elektrycznego
- dr. hab. inż. Marka Orkiszę od 31 grudnia 1996 r. na okres 5 lat w Zakładzie Silników Lotniczych Wydziału Budowy Maszyn i Lotnictwa
- prof. dr. hab. inż. Rubena Akopjana od 1 stycznia 1997 r. na okres 5 lat w

Zakładzie Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych Wydziału Budowy Maszyn i Lotnictwa

Doktoraty

Mgr inż. Jaromir Lechowicz, asystent w Zakładzie Technologii i Materiałoznawstwa Chemicznego Wydziału Chemicznego uzyskał stopień naukowy doktora nauk chemicznych nadany przez Radę Wydziału Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie w dniu 20 stycznia 1997 r. Temat rozprawy doktorskiej: „Modelowanie homopolimeryzacji stopniowej oraz degradacji polimerów technikami Monte Carlo”. Promotorem w przewodzie doktorskim był dr hab. inż. Henryk Galina, prof. PRz - kierownik Zakładu Technologii i Materiałoznawstwa Chemicznego. Recenzenci: dr hab. Marek Frankowicz, prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego i dr hab. inż. Zbigniew J. Grzywna, prof. Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

Bronisław Świder

Sprawozdanie z przebiegu pracy dydaktycznej w Politechnice Rzeszowskiej w 1996 roku

Na podstawie zarządzenia nr 32/95 Rektora Politechniki Rzeszowskiej z dnia 20 grudnia 1995 r. w sprawie oceny pracy dydaktycznej oraz złożonych przez dziekanów sprawozdań informuję o realizacji seminariów dydaktycznych, ankiet i hospitacji w 1996 r.

1. Ankiety studenckie

W większości wydziałów przeprowadzono wśród studentów ankiety dotyczące oceny prowadzonych zajęć dydaktycznych. Ankietyzacja objęto wszystkie zajęcia prowadzone w semestrze letnim roku akademickiego 1995/96 (dotyczyło to Wydziału Elektrycznego, Chemicznego) lub część zajęć pozostałych wydziałów. Wyniki ankiet często opracowywano statystycznie, graficznie i omawiano podczas seminariów zakładowych.

Najczęściej zgłaszane przez studentów wnioski:

- opracowanie skryptów z określonych przedmiotów,
- poszerzenie bazy materialnej laboratoriów,
- szersze wykorzystanie komputerów na zajęciach laboratoryjnych,

- zwiększenie wymiaru zajęć ćwiczeniowych i laboratoryjnych z wybranych przedmiotów,
- uatrakcyjnienie form zajęć projektowych,
- trudności w kontaktach z nauczycielami poza formalnymi godzinami zajęć.

Według przedłożonych przez dziekanów sprawozdań część uwag zrealizowano. W ogólnej ocenie pracowników ankiet są przydatne do doskonalenia procesu dydaktycznego.

2. Hospitacje zajęć

Odbywano hospitacje koleżeńskie lub hospitacje prowadzone przez kierowników zakładów, katedr, prodziekanów. Ze złożonych sprawozdań wynika, że prowadzenie kontroli zajęć pobudza do dyskusji i wzajemnej wymiany doświadczeń. W wielu przypadkach prowadzi do konkretnych wniosków co do poprawienia organizacji zajęć czy wprowadzenia nowych form zwiększających efektywność procesu dydaktycznego, dotyczy to głównie młodszych stażem nauczycieli akademickich. W sprawozdaniach sugeruje się wprowadzenie skali punktowej

do oceny kontroli zajęć oraz rozważenie wprowadzenia hospitacji międzyzakładowych.

3. Seminaria dotyczące organizacji i programów zajęć dydaktycznych

Podczas seminariów odbywanych regularnie w większości zakładów, katedr omawiano m.in. wnioski wynikające z przeprowadzonych ankiet studenckich, hospitacji zajęć, obsady oraz korekty planów studiów.

W listopadzie 1996 r. opracowano ankietę dotyczącą oceny prowadzonych wykładów i ćwiczeń. Układ ankiety jest zarówno dostosowany do automatycznego odczytu udzielonych odpowiedzi, jak również opracowania ich wyników.

Wprowadzone zarządzeniem Rektora obowiązki kontroli jakości kształcenia wymagają doskonalenia i upowszechniania. Konieczne staje się to w sytuacji, gdy Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje powołać ogólnokrajowy organ kontrolujący jakość prowadzonego procesu dydaktycznego.

Jan Kalembkiewicz

25 nie pustych lat "Wieczernika"...

19 października 1996 r. wieczernikową kaplicę wypełnili absolwenci, by ze swymi duszpasterzami, młodszymi kolegami i swoimi dziećmi podczas Eucharystii i agapy na chwilę przywołać przeszłość i odnaleźć w niej to, co najbardziej chwyciło młodzieńczą duszę.

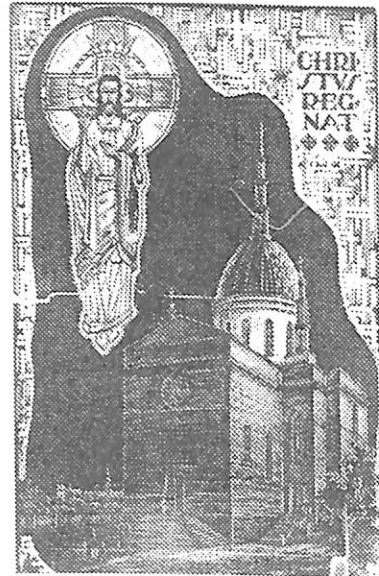
W ciągu 25 lat tysiące studentów opuściło mury rzeszowskich uczelni. Wielu z nich znalazło swoje miejsce w "Grocie", "Przystani", "Getsemanii", "Szopce", "Rotundzie" i "Wieczerniku". Sporą część stanowili studenci Politechniki Rzeszowskiej.

Pierwszym duszpasterzem akademickim, z mianowania Księdza Biskupa Ignacego Tokarczuka Ordynariusza Przemyskiego, w październiku 1970 r. został Ksiądz Kazimierz Ryczan. I to jest początek, choć wcześniej odbywały się katechezy adresowane do studentów w parafiach Podwyższenia Krzyża Świętego i MB Saletyńskiej. Od 8 lutego 1975 r. na długie lata został nim Ksiądz Ireneusz Folcik. Na różny sposób formułował tę samą myśl. W "Wieczerniku" jest miejsce dla każdego, w "Wieczerniku" na Ciebie czeka Chrystus. Jeżeli nie przyjdiesz, miejsce będzie puste.

Duszpasterstwo akademickie to autentyczne wspólnoty duchownych i świeckich dla głębszego przeżywania wiary i pełniejszego uwielbienia Boga.

Wieczernikowi studenci uczestniczą we wszystkich ważniejszych wydarzeniach rzeszowskiego Kościoła.

- W 1976 roku organizują Festiwal Piosenki Religijnej,
- 16 października 1978 r. przeżywają radość obwieszczaną przez wszystkie dzwony, że Polak został Papieżem.
- W czerwcu 1979 r. jadą na spotkanie z Ojcem Świętym do Krakowa. Krzyczą: "Zostań z nami" i usypiają górę kwiatów u Jego stóp.
- W październiku 1980 r. - święcą dziesięciolecie Duszpasterstwa Akademickiego w Rzeszowie. Widzą rodzącą się "Solidarność", uczą się życia i wolności.
- 13 maja 1981 r. czuwają w bolesnym skupieniu i proszą Boga o życie dla Tego, Który jest nadzieją świata, a dwa dni później organizują modlitewny marsz z domów akademickich Politechniki ulicami Rzeszowa, zakończony Mszą Św. w Kościele Chrystusa Króla.
- 28 maja 1981 r. - zmarł Ksiądz Kardynał Stefan Wyszyński - studenci "Wieczernika" modlą się za duszę Prymasa Tysiąclecia.
- 11 października 1981 r. w miasteczku akademickim Politechniki Rzeszowskiej święcą sztandar Duszpasterstwa Akademickiego "Wieczernik".
- Do 13 grudnia 1981 r. uczestniczą w strajku "Solidarności" i uczą się historii.
- Od 13 grudnia 1981 r. przeżywają czas próby. "Wieczernik" modli się w codziennym różańcu za Ojczyznę.
- Rekolekcje wielkopostne 1982 r. to nowy "rachunek sumienia": ile razy się zaparłeś, ile razy umyłeś ręce? ile razy stchórzyłeś?
- W sierpniu 1982 r. "Wieczernik" rusza na Jasną Górę z Rzeszowską Pielgrzymką.

- W listopadzie tego roku czuwa przed Matką Bożą Częstochowską w kopii Cudownego Obrazu.
- 18 czerwca 1983 r. na Jasnej Górze uczestniczy w lekcji wychowania narodowego: wolność nie jest dana, ale zadana; to, co ma wartość - kosztuje; trzeba nieustannie płacić i wymagać od siebie, kiedy inni nie wymagają.
- 19 października 1984 r. wprowadzono Księdza Jerzego Popiełuszkę, 2 listopada ceremonia żałobna na Żoliborzu, 3 listopada - nabożeństwo żałobne w "Wieczerniku".
- Sierpień 1985 r. - wędrowka po północnej Polsce i do grobu Księdza Jerzego. Zostawiają transparent: "Słowa Twoje ponieśliemy" - "Wieczernik".
- W maju 1986 r. uczestniczą w złotym jubileuszu Ślubów Jasnogórskich Młodzieży Akademickiej 1936 - 3 V - 1986.
- W lipcu (2-21) 1986 r. - po pokonaniu wielu trudności mogą Ojcu Świętemu w Rzymie zaśpiewać: "Bądź pozdrowiony Ojczy nasz, Wieczernik sercem wita Cię!"
- 12 kwietnia 1987 r. "Wieczernik" niezwykle uroczysto przeżywa Niedzielę Palmową - odtąd Dzień Młodzieży.
- W czerwcu (10 VI 1987) "Wieczernik" utonął w niezmiernych rzeszach przybyłych na spotkanie z Ojcem Świętym w Tarnowie.
- W 1989 roku (1-27 VII) - kolejną pielgrzymką przez Lourdes, La Salette, Lisieux, Padwę, Asyż do Rzymu, by spotkanie z Ojcem Świętym zakończyć wspólną fotografią.
- 1990/1991 - duszpasterze akademicy rozpoczynają wykłady etyki dla studentów Politechniki Rzeszowskiej.
- W 1991 roku (2 VI) powitanie Jana Pawła II w Rzeszowie.
- 25 marca 1992 r. "Wieczernik" w Diecezji Rzeszowskiej, 11 IV - ingres Księdza Biskupa Kazimierza Górnego.

Ale zanim to nastąpiło, wiele się musiało stać.

„Czas „Solidarności” - czas wielkich nadziei i czas stanu wojennego - czas wielkiej próby zbliżył studentów i nauczycieli. Prężny ośrodek młodzieżowy promieniował atmosferą niecodziennej religijności i patriotyzmem, a także fascynował osobą Duszpasterza. Do „Wieczernika” przybyli nauczyciele akademicy, także z Politechniki Rzeszowskiej - i nie tylko - stąd zrodziły się różne formy wspólnotowego działania.

Na czas trudny duszpasterstwo akademickie stało się miejscem azylu i umocnienia. Uczyno patriotyzmu i obywatelskiego myślenia, służyły temu wykłady oraz spotkania z ludźmi kultury i polityki. Była to forma duchowej opozycji, ale i nauka wolności, był to katolicki uniwersytet powszechny.

Wspólnota rozrastała się i owocowała. Przy „Wieczerniku” powołano Studium Nauki Społecznej Kościoła, które przyciągnęło około 70 słuchaczy, paru studentów, w większości już utytułowanych pracowników nauki.

Na jubileuszowe wydawnictwo *Wieczernik to nasz dom* złożyły się wypisy z wieczernikowych kronik, trochę refleksji

absolwentów. Dominującą postacią tych wspomnień jest Ksiądz Prałat Ireneusz Folcik - Diecezjalny Duszpasterz Akademicki. On czuwał, on budził niepokój, odczuwał konformizm, ukazywał zło, uczył na krzywdę, zmuszał do refleksji (by nie być kaleką religijną), do mocowania się ze samym sobą, ze swoją nijakością, uczył odpowiedzialności.

W „Wieczerniku” rozumiałem, że wszystko, co robię, czy jazda autobusem, czy nauka, czy gra w piłkę, wszystko to czynię w obliczu Boga” (ks. J.U.)

Studenci Politechniki, UMCS, Akademii Rolniczej, WSP zdobywali wiedzę w tych uczelniach, ale ich człowieczeństwo wzrastało w duszpasterstwie akademickim, także w „Wieczerniku”.

Duszpasterstwo to młody Kościół, który próbuje realizować Ewangelię w środowisku akademickim, szansa pogłębiania swojego chrześcijaństwa, możliwość rozwoju własnej osobowości i okazja do pogłębiania kontaktu z Bogiem i ludźmi, ... „Wieczernik” to miłość Boga i człowieka, refleksja nad Słowem Bożym i posłanie do świata” (ks. I. F.) Służyły temu Msze Święte, rekolekcje, dni skupienia, dni kultury chrześcijańskiej, pielgrzymki, wykłady, sesje, dyskusje, wieczory poezji i koncerty, modlitwy i piosenki, pielgrzymki, mecze, czuwania i wędrowki wakacyjne. Każdy, kto tu wszedł, przeżył swój czas aktywnie i owocnie.

Przez „Wieczernik” coraz to nowe roczniki przepływały, stąd wszystko tu było nowe i zmienne. „Powitania i pożegnania pełne wzruszeń i nadziei, że uda się to wszystko przenieść w świat przyszłego własnego życia” (Blinc), choć bez pewności, że będzie lekkie. „Posyłam was na pracę bez nagrody, na ciężki i niewdzięczny trud...”

Przeżywając czas codzienny, chwile pogłębionej medytacji i uroczystych uniesień dopłynął „Wieczernik” („Kapitan: Pan Jezus pod czerwoną latarnią czuwa” - ks. J. Kalinka) do jubi-

leuszu 25-lecia kapłaństwa Księdza Ireneusza Folcika (27 VI 1993 r.), ingresu pierwszego duszpasterza ks. dr. hab. K. Ryczana na stolicę biskupią w Kielcach (11 IX 1993 r.), by z żalem pożegnać Księdza Ireneusza obejmującego probostwo w Staromieście (15 X 1995 r.). W roku akademickim 1995/1996 „Wieczernikowi” przewodził ks. dr. Wacław Sopol, a obecnie czyni to ks. Józef Kula.

Ksiądz Biskup dr. hab. Kazimierz Ryczan - Ordynariusz kielecki homilię jubileuszową ilustrowaną wspominkami wieczernikowymi zamknął stwierdzeniem - „Duszpasterstwo akademickie dla mnie jest ... Wieczernik jest.” Wieczernikowa brać: „Monolit”, „Zbratani” często przypominała Ekszelencji Księdzu Biskupowi, „że jest”.

„Zbratał nas błękit nieba, złączył nas wspólny szlak, czas dzielonego chleba, przyjaźni znak.

Łączy nas chwil tysiące, dnia gasnącego czar, Piosenki w dal płynące, ogniska żar.”

Absolwenci przybyli do „Wieczernika” (niektórzy przyjechali z daleka, a ci, którzy nie mogli przybyć, pisali listy, wysyłali telegramy), przybyli do swoich wspomnień, przeżywali radość spotkania, odnajdywali się wokół ołtarza, przy darach ofiarnych, w zakrystii, przy instrumentach, na dziedzińcu przykościelnym, przy stole wspólnotowego posiłku i wspólnym śpiewie:

*„Wieczernik to nasz dom
nasza radość, wiary schron.
Tu jest Chrystus, obok brat,
Rodzinny świat”.*

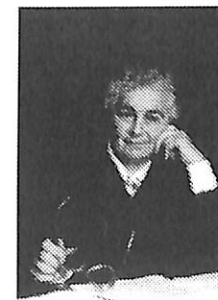
Wybrane z *Wieczernik to nasz dom ...*

Izabela Mikułowa
Jan Sieniawski

Laureaci Nagrody Miasta Rzeszowa za rok 1996

W dniu 29 stycznia w Sali Kameralnej Państwowej Filharmonii im. A. Malawskiego odbyła się uroczystość wręczenia Nagród Miasta Rzeszowa za rok 1996 w dziedzinie Kultury i Sztuki, Literatury oraz Nauki i Techniki. Z dużą przyjemnością i satysfakcją odnotujemy, że wśród tegorocznych 10 laureatów znajdują się pracownicy naszej uczelni lub bezpośrednio z nią związani.

Nagrody otrzymali:

Pani mgr Izabela Mikułowa (wieloletni lektor języka polskiego w Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych PRz) - za promowanie piękna i bogactwa polskiego dziedzictwa kulturowego oraz treści patriotycznych.

Pani mgr inż. Alina Kościółek-Rusin (choreograf i kierownik artystyczny Zespołu Pieśni i Tańca „Poloniny” PRz) - za wybitne osiągnięcia w dziedzinie popularyzacji pieśni i tańca regionu rzeszowskiego w kraju i za granicą.

Pan mgr inż. Waldemar Gładzik (długoletni pracownik WSK „PZL-Rzeszów” SA i wykładowca Wydziału Budowy Maszyn i Lotnictwa PRz) - za całokształt działalności technicznej na rzecz rozwoju przemysłu lotniczego.

Laureatom serdecznie gratulujemy, życząc jednocześnie wiele radości i szczęścia w życiu osobistym oraz dalszych sukcesów w pracy zawodowej.

Fot. Tomasz Wojdyło

Redakcja Gazety Politechniki

SEMINARIUM Oś turystyczna Rzeszów-Lwów-Kijów

W dniach 10-12 grudnia 1996 r. w gmachu Wydziału Budowy Maszyn i Lotnictwa PRz odbyło się seminarium naukowe wraz z ekspozycją studenckich prac dyplomowych Wydziału Architektury Politechniki Lwowskiej i Kijowskiego Uniwersytetu Budownictwa i Architektury z Ukrainy oraz Zakładu Urbanistyki i Architektury Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska PRz nt. „Oś turystyczna Rzeszów-Lwów-Kijów”.

Ekspozycja prac z zakresu urbanistyki i architektury o bardzo interesującym, profesjonalnym programie była pierwszą próbą wyjścia naprzeciwko problemom wymagającym szczegółowych opracowań strukturalno-przestrzennych w paśmie turystycznego ciągu w Polsce południowo-wschodniej i Ukrainie.

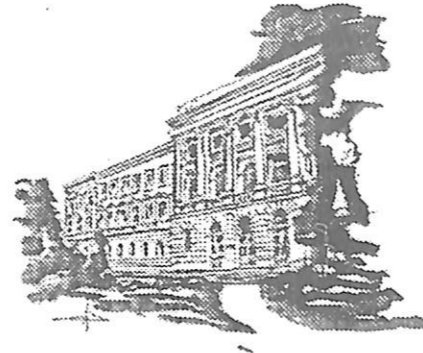
Wystawa wzbudziła duże zainteresowanie wśród studentów, a także architektów Rzeszowa. W dyskusji padały bardzo pozytywne oceny prac dyplomantów (48 plasz o wymiarze 100 x 100 cm). Dyskusje prze-

kształcały się w emocjonalną analizę stanu istniejących pomników historii - zabytkowego budownictwa drewnianego i murowanego, tj. budowli sakralnych, mieszkalnych, osiedli wiejskich i miasteczek na traktach turystycznych.

Seminarium zorganizowano pod patronatem Ministerstwa Edukacji Narodowej, Wojewody Rzeszowskiego i Prezydenta Miasta Rzeszowa.

Otwarcia uroczystości dokonał prorektor ds. nauczania **dr hab. inż. Jan Kalembkiewicz, prof. PRz**, a przewodniczył prodziekan WBiIS ds. nauki, **dr hab. inż. Bogusław Januszewski, prof. PRz**. W seminarium uczestniczył prezydent Rzeszowa **dr inż. Mieczysław Janowski**, architekt województwa rzeszowskiego **mgr inż. arch. Władysław Woźniak**.

Grupie 5-osobowej nauczycieli akademickich z Ukrainy przewodniczył **prof. dr hab. Andrzej Rudnicki** - kierownik Katedry Konserwacji i Rekonstrukcji Zespołów Za-

Gmach Główny Politechniki Lwowskiej (szkie autor)

bytkowych PUPL, a prace dyplomowe z Kijowskiego UBIA były opracowane pod kierunkiem **prof. dr. hab. Igora Fomina**.

Organizację seminarium powierzono autorowi niniejszej notatki - seniorowi Zakładu Urbanistyki i Architektury PRz.

Stanisław Majka

Goście z Korei w PRz

Na zaproszenie Polskiej Akademii Nauk gościła w naszym kraju delegacja Państwowej Akademii Nauk Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej; głównym celem pobytu było podpisanie poroz-

umienia o współpracy naukowej między obu akademiami oraz protokołu wykonawczego na lata 1996-1998.

W dniach od 29 listopada do 2 grudnia 1996 r. koreańscy goście odwiedzili Rzeszów i Ziemię Rzeszowską, a 30 listopada 1996 r. Wydział Chemiczny Politechniki Rzeszowskiej.

Wiceprezes PAN KRLD **prof. dr Pak Young Hyop**, sekretarz Wydziału Nauk Biologicznych PAN KRLD **prof. dr Kim Song Gun** oraz wicedyrektor Biura Współpracy z Zagranicą PAN KRLD **dr Jo Myong Gun** byli gośćmi prorektora ds. nauczania **dr. hab. inż. Jana Kalembkiewicza, prof. PRz** i dziekana Wydziału Chemicznego **dr. hab. inż. Mieczysława Kucharskiego, prof. PRz**.

Gospodarze przedstawili gościom z Korei problematykę badań naukowych prowadzonych przez katedry i zakłady Wydziału Chemicznego oraz kierunki kształcenia na Wydziale Chemicznym. Goście zwiedzili również laboratoria Katedry Chemii Nieorganicznej i Analitycznej oraz Katedry Chemii Ogólnej i Elektrochemii.

Organizatorem pobytu gości na Ziemi Rzeszowskiej było Towarzystwo Przyjaciół Narodu Koreańskiego w Polsce.

Maciej Kijowski
Mieczysław Kucharski

Delegacja naukowców z Korei z wizytą w Wydziale Chemicznym PRz (Fot. A. Osypanka)

Zabawa karnawałowa dla dzieci

Dział Spraw Osobowych i Socjalnych dnia 12 stycznia 1997 r. zorganizował w stołówce studenckiej Politechniki Rzeszowskiej doroczną zabawę karnawałową dla dzieci pracowników naszej uczelni.

W trakcie sympatycznego i przebiegającego w miłej oraz serdecznej atmosferze balu dzieci otrzymały paczki ze słodyczkami i w formie poczęstunku ciastka oraz napoje. Zabawa, w której wzięło udział 443 naszych pociech, była połączona z wieloma atrakcjami. Zorganizowano konkursy i zabawy, a za najlepsze odpowiedzi nagrodzono drobnymi upominkami. Do tańca przygrywał, jak co roku, Studencki Zespół Pieśni i Tańca Politechniki Rzeszowskiej „Poloni-ny”.

Szczególnością atrakcją balu nie tylko dla milusińskich, ale i ich rodziców było przedstawienie „Czerwony Kapturek” przygotowane przez aktorów teatryku „Bajlandia”.

Włodzimierz Ptak

Po tańcach i wesółych zabawach pozowanie do wspólnego zdjęcia (Fot. M. Misiakiewicz)

Info Kurier Samorządu Studentów

Adres Samorządu Studentów PRz: DS "Promień", ul. Akademicka 1, pok. 1

TRZYNASTEGO wszystko zdarzyć się może ...

RZECZ O OTRZĘSINACH BEANÓW PIERWSZEGO ROKU
WYDZIAŁU ZARZĄDZANIA I MARKETINGU POLITECHNIKI RZESZOWSKIEJ

*Trzynastego nawet w styczniu jest wiosna,
trzynastego nasza młodzież radosna
...trzynastego!
każdy bean trzynastego ośle uszy obciąć chce.*

*Trzynastego Rektor rock tańczyć może,
trzynastego puść się w tan profesorze
... trzynastego!
student, adiunkt czy profesor trzynastego tańczyć chcą.*

Tak, Drodzy Czytelnicy, rzecz się miała trzynastego stycznia, w poniedziałek, w nowoczesnym lokalu „Akademii - Klubie Piasta”, który nie pękając w szwach, pomieścił ponad 800 studentów rzeszowskich uczelni i zaproszonych gości na otrzęsiny studentów pierwszego roku Wydziału Zarządzania i Marketingu Politechniki Rzeszowskiej. Wraz ze studentami bawił się JM Rektor **prof. dr hab. inż. Stanisław Kuś** oraz pracownicy uczelni i zaproszeni goście. Ta tradycyjna, studencka impreza została zorganizowana z wielkim rozmachem przez Wydziałowy Samorząd Studentów WZiM. Wiele serca i wysiłku włożyli w jej przygotowanie studenci **Elżbieta Klimko, Wioletta Łęcznar, Anna Sawic** i **Arkadiusz Krupka**, którzy z pomocą Uczelnianego Samorządu Studenckiego, Akademickiego Radia „Centrum” i „Gazety w Rzeszowie” zdołali pozyskać sponsorów: PKO Bank Państwowy I Oddział Rzeszów, ARMA Spółka Cywilna, PZU S.A. Inspektorat w Rzeszowie oraz Zakłady Mięsne „RES-MIĘS” S.A. Rzeszów.

Od tego momentu staliśmy się prawdziwymi studentami (Fot. M. Misiakiewicz)

Studenci drugiego roku WZiM w stosownych kostiumach i scenografii przeprowadzali beanom egzamin z cierpliwości. Na szczęście nad rzeszowskimi studentami nie znęcano się aż tak srogo, otrzymali oni dokumenty o treści: „Niniejszym zaświadcza się wszem i wobec oraz każdemu z osobna, iż (tu głosem brzmiącym z grecka wymienia się imię i nazwisko) beanem dotychczas zwany(a) poddamy(a) wszelakim próbom cierpliwości w uroczystym obrzędzie otrzęsin po pomyślnym prób przejściu może godnie nosić miano studenta(ki)”.

Obrzęd zakończyła uczta i zabawa, wyprawiana profesorem, depozytorem (ci, co tortury skutecznie) i studentom. W rzeszowskiej „Akademii” wesola i zwawa zabawa nastąpiła, podczas której studenci wespół z profesorami, w rytm muzyki disco, różne tańce połamane skutecznie. Najwytrwalsi bawili się do białego rana, aby tak zahartowani z większym zapalem mogli spędzać noc z książką przed zbliżającą się sesją egzaminacyjną.

Krystyna Leśniak-Moczuk

Muzyka łagodzi obyczaje, a taniec łączy pokolenia (Fot. M. Misiakiewicz)

Rodzinne kolędowanie

„Cicha noc, święta noc, pokój niesie ludziom wszem ...” rozpoczęła w dniu 22 stycznia 1997 r. nasze pierwsze w blisko 50-letniej historii uczelni (Rok 2001 już blisko!) wspólne kolędowanie: nauczycieli akademickich na czele z władzami uczelni, studentów, przedstawiciela władz miasta w osobie wiceprezydenta Rzeszowa - Pana **Jacka Gołubowicza**, księży z Parafii MB Saletyńskiej i znakomitych kolędników z „*Polonin*”.

Kolędowanie było zorganizowane przez *Gazetę Politechniki* i Akademickie Radio „*Centrum*”. Pomysłodawcą, głównym organizatorem i duszą całej imprezy była Pani **mgr Marta Olejnik**, która oprócz swoich talentów organizacyjnych zdradziła nam jeszcze jeden talent - wystąpiła w konkurencyjnej dla dziewcząt z „*Polonin*” roli - solistki!

Zwykle kolędowaliśmy tylko w kościele, w domu, czasem na okolicznościowych opłatkach - teraz spotkaliśmy się w uczelni w kameralnym, intymnym nastroju. Mam nadzieję, że ten miły zwyczaj będzie kontynuowany w przyszłych latach.

Wspaniała, niepowtarzalna i życzliwa domowa atmosfera, przeplatana wzajemnymi życzeniami towarzyszyła naszej **Rodzinie** - jak to określił **ks. Proboszcz Władysław Pasiut** z Parafii MB Saletyńskiej - przez całą wieczór. „*Z narodzenia Pana dzień dziś wesoly ...*” - odczuwaliśmy wszyscy w ten wieczór, przysłuchując się wspaniale śpiewanym przez „*Poloniny*” kolędom i śpiewając razem z nimi.

W programie spotkania przewidziano promocję *Gazety Politechniki*, której numer 1/97 ukazał się w nieco zmienionej szacie graficznej, oraz - jak wyczytaliśmy w programie - „dyskusję nad jej treścią, charakterem i potrzebą takiego pisma dla studentów i pracowników, dla uczelni”. Przypomniano krótką historię *Gazety Politechniki* i jej poprzedniczki - *Wiadomości Rektorskich*, powołanych przez Pana

Rektora Stanisława Kusia. Wśród wielu wypowiedzi, propozycji, uwag i wniosków zwróciłem uwagę na jedno krótkie zdanie, zamieszczone na ostatniej stronie *Gazety*, o którym wspomnieli jeden z uczestników wieczoru: „Redakcja zastrzega sobie prawo skracania i opracowywania artykułów oraz zmiany ich tytułów”. To ostatnie zdanie ma ważne znaczenie, ponieważ nie chroni autorów przed niepożądanymi przeróbkami tekstów, co może doprowa-

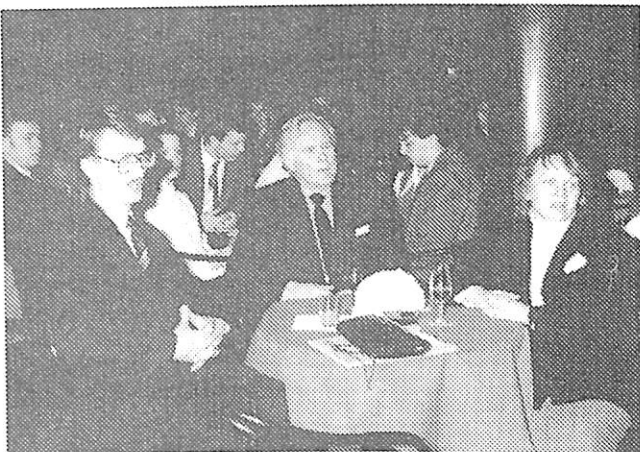

Kolędnicy z „*Polonin*” (Fot. M. Misiakiewicz)

dzić do zmian nie akceptowanych przez autorów, wręcz do wypaczenia sensu ich wypowiedzi. Druga sprawa dotyczy strony pierwszej promowanego numeru *Gazety Politechniki*. Kto jest autorem 2 zdjęć na stronie pierwszej? A może pochodzą one z archiwum? Według mnie brakuje podpisu zdjęcia dolnego: „Politechnika Rzeszowska w zimowej szacie”.

Te drobne „kamyczki” zupełnie nie były w stanie zmącić wspaniałego, kameralnego nastroju tego kolędowego wieczoru, który spędziliśmy w naszej **Akademickiej Rodzinie** przy śpiewaniu kolęd, lampce wina i wspaniałych ciasteczkach.

Stanisław Kopacz

Zaproszeni goście na kolędowanie. Od lewej: Wiceprezydent Rzeszowa - Jacek Gołubowicz, Rektor PRz - Stanisław Kuś, Prorektor PRz - Romana E. Sliwa (Fot. M. Misiakiewicz)

Autorzy tekstów

dr hab. inż. Jerzy Bajorek, prof. PRz
Prorektor ds. nauki

dr hab. inż. Jan Kalembkiewicz,

prof. PRz

Prorektor ds. nauczania

mgr Maciej Kijowski

prof. dr hab. Stanisław Kopacz

Kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej
i Analitycznej WCH

dr hab. inż. Mieczysław Kucharski,

prof. PRz

Dziekan Wydziału Chemicznego

dr Krystyna Leśniak-Moczuk

Katedra Ekonomii WZiM

prof. dr hab. inż. Jerzy Łunarski

Kierownik Katedry Technologii Maszyn
i Organizacji Produkcji WBMiL

dr inż. arch. Stanisław Majka

dlugoletni pracownik Zakładu Urbanistyki
i Architektury WBiiS

mgr Izabela Mikulowa

wieloletni lektor języka polskiego w Studium
Praktycznej Nauki Języków Obcych

mgr Marta Olejnik

Główny Specjalista ds. Organizacji
Sekretarz Rektora

Włodzimierz Ptak

Dział Spraw Osobowych i Społecznych

mgr inż. Stanisław Rysz

Zakład Elektrodynamiki
i Układów Elektromaszynowych WE

prof. dr hab. inż. Jan Sieniawski

Zakład Inżynierii Materiałowej WBMiL

mgr inż. Bronisław Świder

Kierownik Samodzielnej Sekcji
Rozwoju Kadry Naukowej

Gazeta Politechniki

Zespół redakcyjny

Grzegorz Bajorek

Wiesława Bober

Janusz Gagatko

Cecylia Heneczowska

Krystyna Leśniak-Moczuk

Krystyna Ładoś

Barbara Mazewska

Alicja Mieszko-wicz-Rolka

Marta Olejnik

(sekretarz redakcji)

Stanisław Rysz

Jan Sieniawski

(redaktor naczelny)

Bronisław Świder

Andrzej Zelek

Skład i łamanie

Joanna Mikula

Oficyna Wydawnicza Politechniki Rzeszowskiej

Adres Redakcji

Politechnika Rzeszowska
ul. W. Pola 2, bud. A
pok. 105, tel. 62-54-06, w. 255

Wydawca

Oficyna Wydawnicza
Politechniki Rzeszowskiej
im. Ignacego Łukasiewicza
35-959 Rzeszów
ul. W. Pola 2

Druk

Zakład Poligrafii PRz
zam. 41/97

Redakcja zastrzega sobie prawo
skracania i opracowywania artykułów
oraz zmiany ich tytułów

Nakład 450 egz
Cena 1,00 zł